

Forandring. Tilbage blev saa det Spørgsmaal, om dertil skulde knyttes Formueskatten, og dør var det saa sikkert, som at to og to er fire, efter de indgaaende Forhandlinger jeg havde haft Lejlighed til at føre med forskellige Parter i Landstinget, at i et Fællesudvalg vilde vi have mødt ganske det samme Nej, som vi mødte, før vi gik til et saadant Fællesudvalg, og hvorfor skulde vi saa forlænge Rigsdagssamlingen med et fuldkommen unyttigt Fællesudvalg paa et Tidspunkt, hvor Forholdet var, at der i alle Partier, jeg kan fristes til at sige blandt alle Medlemmer i Tinget, var et overordentlig stærkt brændende Ønske om saa hurtigt som overhovedet muligt at komme ud til Valgdagens Afgørelse. Derfor var Stillingen den, at hvis vi skulde have ført noget igennem paa dette Punkt overfor Landstinget, skulde vi have trumfet det igennem ved en Kamp med Landstinget og en Kamp, som maatte føres ved Opløsning af Landstinget og ved, at man under denne Opløsningskamp stod sammen fra alle Sider, som ikke tilhørte det egentlige Højre, mod dette Højre. Var der blot den fjerneste Udsigt til en saadan Situation den Gang? Nej, det var der aldeles ikke, og jeg siger til den højtærede Finansminister og hans Kolleger: Haanden paa Hjertet, mine Herrer, vilde De have støttet os i en saadan Kamp? Jeg føler mig overbevist om, at den højtærede Finansminister ikke vil svare: Ja, vi vilde have støttet Dem. De Herrer vilde ikke være gaaede sammen med os paa dette Spørgsmaal under den Opløsningskamp, som deraf var fulgt, mod Landstinget, for de vare fuldt optagne af at bekæmpe os sammen med Landstinget paa andre Spørgsmaal. Der var ikke den fjerneste Udsigt til, at vi kunde have faaet deres Støtte, og ingen af dem vil paastaa, at de vilde have været med os i den Valgkamp, som vilde være foregaaet, naar Landstinget var blevet opløst den Gang. Men naar de ikke ville paastaa dette, er Benyttelsen af dette Argument med den københavnske Indkomstskattelov af en saadan Karakter, at jeg fristes til at betegne den med det lille Ord, paa hvilket Generalerne falde i denne Tid. Men efter at den højtærede Konseilspræsident har tillagt dette Ord en saa overordentlig Betydning overfor Generalerne, er jeg bange for, at det heller ikke her betragtes som et parlamentarisk Udtryk, saa jeg tør ikke nævne dette Ord.

Jeg tror ikke, jeg har flere Bemærkninger til den højtærede Finansminister. Jeg har derimod nogle enkelte Ord tilbage

til den højtærede Konseilspræsident. Han er jo ikke til Stede, og derfor er der ikke rigtig nogen Fornøjelse ved at beskæftige sig saa meget med ham, men nogle enkelte Ord vil jeg dog gerne sige til ham. Det interessanteste i den højtærede Konseilspræsidents Tale var ubetinget det, han ikke sagde, det var dette, at paa bestemte Punkter gav han ingen Besked. Vi havde spurgt den højtærede Konseilspræsident: Hvorledes hænger det sammen, at den Stigning, der er paa Hærens Budget, er godt og vel dobbelt saa stor som efter den Besked, der blev given Rigsdagen, den Gang Lovene skulde gennemføres? Den højtærede Konseilspræsident svarer ikke. Han gør en Bemærkning om, at det er rigtigt, at de 3 Millioner Kroners Indkomst- og Formueskat slaar ikke til, og siger ganske fantastisk, at den stiger nok senere til 4 Millioner Kroner, hvilket forudsætter den Tro hos ham, at den danske Befolknings Indtægt i Løbet af nogle faa Aar bliver forøget med $\frac{1}{3}$. Jeg ved ikke, om det er paa Grundlag af Statistisk Bureaus Beregning, at den højtærede Konseilspræsident kommer til det Resultat. I saa Fald vil jeg sige, at han regner meget optimistisk. Men dette var nu altsaa et Punkt, hvor vi ingen Besked fik. Selve Stigningen anerkendte han altsaa, men hvorfor Stigningen var foregaaet, fik vi ingen Besked om. Saa var der Musikken. Det viste sig, at det var 191,000 Kr., medens den højtærede Konseilspræsident endnu i Fjor sagde 150,000 Kr. Hvorfor var det umuligt at regne dette rigtigt ud i Fjor, hvorfor skulde vi den Gang have forkert Besked? Saa var der Værnepligtsloven. Jeg spurgte: Hvorledes tænker man sig den praktiske Gennemførelse dør, vil det koste noget, eller vil det ikke koste noget? Ikke et Ord til Svar gav den højtærede Konseilspræsident. Saa var der Garnisonerne. Jeg spurgte: Naar De nu flytter omkring med dem saaledes, som det for Tiden er ved at foregaa, vil det saa betyde mindre eller større Udgift end efter de Beregninger, som ere anstillede i Fjor? Dør fik jeg ingen Besked.

Den højtærede Konseilspræsident sagde nogle Ting om Fredericia, og de Ting forbavsede mig. Den rent saglige Side af det har været kritiseret i forskellig Henseende, det skal jeg ikke komme ind paa, jeg skal kun gøre opmærksom paa, at den højtærede Konseilspræsident havde det ejendommelige Indfald, at disse Soldater i Fredericia, denne Bataillon og Rammerne til den anden Bataillon, saa dør saaledes,